

Foarte umani, foarte divini (X): Te voi urma pretutindeni unde vei merge

Virtutea tăriei ne permite să-L urmăm pe Isus oricare ar fi condițiile schimbătoare ale vieții noastre și ale anturajului nostru.

06.04.2022

De pe pragul casei lui Simon, Isus vine să vindece numeroși bolnavi și să alunge numeroși demoni. Era timpul să treacă pe cealaltă parte a

lacului când un scrib, uimit de toate aceste minuni, se apropie de el și îi spune: „Învățătorule, te voi urma pretutindeni unde vei merge” (Mt 8,19). Care erau intențiile de fond ale acestui om? În ce măsură accepta ceea ce înseamnă să-l urmeze pe Învățător? Noi știm numai ceea ce a răspuns Învățătorul: „Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are un loc unde să-și pună capul” (Mt 8,20).

Desigur, aceste cuvinte par dure la prima vedere, chiar să descurajeze pe oricine. Însă trebuie ținut cont mai ales de ceea ce căuta scribul la Cristos. Cu siguranță, și apostolii au auzit răspunsuri asemănătoare care, departe de a fi percepute ca o avertizare sau o frână, era mai degrabă o invitație. Noi înțelegem mai bine că Petru, Ioan și Iacob au lăsat „totul” când Isus i-a chemat, la sfârșitul unei zile de lucru (cf. Lc 5,11); sau că Matei a făcut la fel când

Domnul a mers să-l caute când el colecta impozitele (cf. Lc 5,18).

Apostolii înțeleg că, faptul de a nu avea un loc unde să-și pună capul comportă un mare sacrificiu, totul înseamnă foarte puțin în raport cu o viață în compania lui Isus.

Domnul vorbește, deci, cu putere, pentru că nu vrea ca noi să abuzăm, gândindu-ne, poate, că aderăm la un proiect fantezist, în care totul va merge ca pe roți. Căci pe drumul lui Isus, dificultățile, adică oboseala, greșelile personale și cele ale altora, nedumeririle, neînțelegerile sunt mai grele decât ni le-am dori. Atunci, virtutea tăriei, reînsuflețită prin harul divin, se ridică hotărât: ea ne furnizează armele pentru ca dorința noastră de a-l urma pe Isus „pretutindeni unde va merge” să vină în ciuda tuturor obstacolelor.

O afectivitate orientată mereu spre Dumnezeu

„Fericirea cerului este pentru cei ce știu să trăiască fericiți pe pământ” ^[1], repeta deseori sfântul Josemaría. Multe lucruri ne bucură zilnic, dar și contrarietăți apar și ne pun la încercare. În acest sens este logic ca fericirea noastră terestră să aibă mult de învățat ca să poată fi capabilă să facă față acestor situații complicate în aceste zile în care nu se întâmplă cum am prevăzut. Tăria sufletului este acolo pentru majoritatea, transformând obstacolele în atâtea ocazii de a ne orienta încă o dată dorințele cele mai profunde în direcția bună: spre Dumnezeu. Virtutea tăriei ne modelează afectivitatea pentru ca acțiunea lui Dumnezeu să fie mai determinantă decât circumstanțele personale sau exterioare, mereu schimbătoare.

În căutarea fericirii noastre, lucruri inutile ne-ar putea părea necesare. Aceasta se poate produce într-un

anume grad de confort, care este astăzi aproape obișnuit, dar și cu alte nevoi pe care ni le-am creat noi înșine, aproape fără să ne dăm seama. În afară de a ne da seama de aceste dependențe, vrem să fim suficient de liberi pentru ca circumstanțele exterioare să nu decidă în locul nostru; ca un moment de inconfort să nu ne fure zâmbetul, ca oboseala să nu ne cuprindă atât de repede, ori să fim capabili să renunțăm la un gust personal pentru a servi pe altcineva. Tăria sufletului ne face mai puțin independenți de tot ceea ce nu este iubire de Dumnezeu, încât să fim fericiți printre tot felul de persoane, în tot felul de locuri și angajați în tot felul de sarcini.

Astfel, când mulțimile, sub entuziasmul provocat de miracolele sale, voiau să-l proclame rege, Isus „nu se lăsa înșelat de acest triumfalism; el era liber. Ca în deșert, când a respins tentațiile Satanei

pentru că era liber, iar libertatea sa era să facă voia Tatălui [...]. Să reflectăm de asemenea la libertatea noastră [...]. Sunt liber, ori sunt sclavul pasiunilor mele, al ambițiilor mele, al bogățiilor, al modei [...]" ^[2] — Sfântul Paul ne face parte de experiența sa: „Am învățat să mă mulțumesc cu ce am. În toate și în orice împrejurare m-am deprins și să fiu sătul și să-mi fie foame, și să am din prisos și să duc lipsă. Toate le pot în cel care mă întărește” (Fil 4,11-13). Pentru el, nimic nu era un obstacol pe calea lui spre ceea ce căuta cu adevărat: să-l iubească pe Dumnezeu din toată inima sa.

Cel mai bun dintre bunuri este uneori cel mai puțin evident

Este suficient să aruncăm o privire realistă asupra lumii pentru a recunoaște tăria sufletului.

Observăm că circumstanțele, favorabile sau contrare, exercită

influență asupra noastră. Suntem foarte conștienți că este necesar să trecem peste unele perioade dificile fără să ne lăsăm abătuți ori să ne pierdem seninătatea. În afară de aceasta, experiența ne-a învățat că tot ce are un preț cere efort și răbdare: să continuăm studiul, să învingem un defect al caracterului nostru, să cultivăm relații profunde cu alții ori să progresăm în prietenia cu Dumnezeu. Totuși, chiar dacă bunul nostru simț ne-o arată clar, rațiunea noastră poate uneori să nu fie corectă asupra unor puncte, într-atât încât cădem într-o viziune restrânsă a virtutea tăriei, recuperată cu un efort penibil pentru a merge în răspăr.

Nu, tăria sufletului nu constă într-un exercițiu tern al voinței pentru a excela, pentru a nu se plânge, pentru a se renega pe sine însuși și a rezista la ceva pe care nu-l vrem sau pe care nu-l înțelegem. O asemenea viziune

s-ar termina prin a epuiza pe oricine. A fi puternic constă, mai degrabă, în a ne întări convingerile, în a ne reînnoi necontenit iubirea ce ne animă, în a face să strălucească în fața noastră bunurile cele mai autentice. Atunci, noi vom alege mereu cu mai multă ușurință, chiar cu plăcere, ceea ce vrem într-adevăr, „cea mai bună parte” despre care ne vorbea Isus (cf, Lc 10,42).

Un exemplu ca să ne lumineze. O persoană fără tăria sufletului, poate să nu se împiedice să facă un comentariu brusc ori să nu poată să zâmbească atunci când este obosită. În acest gen de situații, oboseala este elementul care cântărește cel mai mult în reacțiile sale sau în deciziile sale, ceea ce îl face să piardă din vedere alte motive care ar merita mult efortul personal. În schimb, cel ce cultivă tăria sufletului o face nu numai pentru a trece peste oboseală, ci o face conștient fiind de

binefacerile care decurg de aici, pentru el și pentru ceilalți. El poate chiar să descopere o cale pentru a-l iubi pe Dumnezeu. Nu este la fel ca acele acțiuni de a se priva de o mică plăcere, de a se scula la o oră fixă, de a evita să se plângă ori de a face un serviciu, acțiuni pe care nu le-am realiza spontan, devin un mijloc de a ne educa să percepem un bine mult mai mare dar poate mai puțin evident, cel puțin într-un prim timp. Acest proces, în care riscăm să nu vedem decât o provocare pentru a ne depăși, sfârșește *de facto* prin a ne face mai liberi, pentru că bucuria și pacea noastră depind mai mult de ceea ce vrem cu adevărat decât de unele mici tiranii de moment, atât interioare cât și exterioare. În lupta noastră pentru a progresa în tăria sufletului, cu siguranță este vorba să explorăm eventualele unghiuri moarte, putând fi împiedicați să vedem anumite aspecte bune, pur și simplu pentru că ele cer efort . Cel

care învață să trăiască cu tăria sufletului va putea persevera în bine când deciziile bune de luat nu vor fi mai atractive. A fi puternic este atitudinea celui care percepe adevărata valoare a lucrurilor.

Să evoluăm cu ușurință în realitate

Când îl auzim pe Isus spunându-i cărturarului „că el nu are un loc unde să-și pună capul”, credem că încercă să-l pună la încercare: „Să mă urmezi nu este ușor, ești sigur că vrei s-o faci?” Totuși, în alte pasaje ale Evangheliei se exprimă la fel, nu pe tonul unui avertisment ci al unei invitații, după cum am văzut-o spusă cu prilejul chemării mai multor apostoli: „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze!” (Lc 9,23); „Intrați pe poarta strâmtă, pentru că largă este poarta și lată poarta ce duce spre pieire și mulți sunt cei care intră pe ea” (Mt 7,13).

Nu este vorba în nici un caz de o chemare la suferință lipsită de sens, ci de creșterea unei mari libertăți; să facă să crească în noi, încet-încet, dispozițiile inimii, pentru ca să poată fi capabilă să iubească infinit, după cum Isus însuși a făcut-o.

„Ceea ce este necesar pentru a atinge fericirea, nu este o viață facilă, ci o inimă plină de iubire” ^[3]. Drumul creștinului este exigent căci cere o iubire din ce în ce mai profundă; și cum o spune vechiul cântec: „O inimă care nu vrea să sufere, să-și petreacă întreaga viață fără iubire” ^[4]. Viața lui Isus ne arată cum trebuie să ne comportăm în fața adversităților sau a durerii. Tăria sufletului nu este cea a celui care construiește ziduri în jurul lui, nici cea a celui care visează la o armură spre a evita rănilile, sau spre a nu fi afectat de realitate. Cu zidurile și armurile, în realitate, rezistența nu devine o parte a personalității

noastre; aceste resurse împiedică mai degrabă contactele, relația cu realitatea. Rigiditatea lor împiedică deplasarea liberă.

În schimb, tăria sufletului lui Isus dialoghează constant cu anturajul. Isus nu acceptă durerea numai pentru că ea este grea sau pentru a dovedi sau demonstra ceva. În realitate, el nu și-o asumă decât dacă este necesară, fără să se lase dezarmat de ea. El găsește dificultăților un sens ce motivează și dă o profunzime la ceea ce trăiește, în loc să dea în absurditate. Asta înseamnă să iubești cu pasiune lumea, vizibil. Să iubești lumea înseamnă să fii capabil de avea un raport cel mai bogat posibil cu ea, incluzând valoarea ascunsă a ceea ce este imperfect, în diferite situații ale vieții, fie în noi înșine, fie la alții. Dacă noi căutăm tăria lui Cristos, vom fi mai sensibili și mai profunzi, cufundați mai mult în realitate și mai

capabili de a-l întâlni pe Dumnezeu în toate. În definitiv, mai mult contemplativi.

Răbdare pentru a merge până la capăt

„Noi ne mândrim cu speranța de a avea parte de gloria lui Dumnezeu”, scrie sfântul Paul. „Chiar mai mult, ne punem mândria în suferință, pentru că suferința, o știm, produce perseverența; perseverența produce virtutea încercată; virtutea încercată produce speranța; iar speranța nu ne dezamăgește, pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost răspândită în inimile noastre de Duhul Sfânt, care ne-a fost dat ” (Rom 5,2-5). Fiecare sacrificiu liber asumat, fiecare contrarietate primită fără revoltă, fiecare renunțare consimțită din iubire, reafirmă în noi convingerea că fericirea noastră se află în Dumnezeu, mai mult decât în altă realitate. Lupta cotidiană devine

atunci o cucerire progresivă a adevăratului bine, care ne acordă deja o parte a gloriei viitoare la care aspirăm: lupta devine o cale a speranței.

Să căutăm în mod obișnuit binele autentic și ascuns în deciziile noastre ne încurajează să nu ne mulțumim cu ceea ce este imediat sau efemer. Ce dă naștere răbdării: începem să sperăm mereu mai mult în iubirea care nu dă greș ,însă dă un sens eforturilor noastre. De aceea cel puternic nu disperă, nu-și pierde seninătatea în fața unui eșec, sau dacă roadele muncii se lasă așteptate. Răbdarea nu este nici optimism simplist, nici resemnare: este atitudinea omului liber, care nu iubește numai în mod sezonier, ci luptă cu ochii mereu fixați spre sfârșitul care îl așteaptă. Convingerea profundă de a nu vrea să se mulțumească cu mai puțin decât fericirea cerului, poate susține

lupta cotidiană necesară care ne permite să-l urmăm pe Isus „pretutindeni unde el va merge”. Aceasta este tăria sufletului. O inimă puternică, ce nu pierde din vedere sfârșitul, poate „lupta din iubire până în ultima clipă” ^[5] —.

^[1] Sfântul Josemaría, *Forja*, nr. 1005.

^[2] Papa Francisc, Predici, 13-apr-2018.

^[3] Sfântul Josemaría, *Brazdă*, nr. 795.

^[4] «A los árboles altos», cântec tradițional.

^[5] Sfântul Josemaría, «Timp de reparație», în «En diálogo con el Señor», ediție istorico- critică.

Magdalena Oyarzún

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
foarte-umani-foarte-divini-x-te-voi-
urma-pretutindeni-unde-vei-merge/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/foarte-umani-foarte-divini-x-te-voi-urma-pretutindeni-unde-vei-merge/)
(06.08.2025)